

però que manté el contacte. Aquesta gent aprofita l'encontre setmanal per a donar a conèixer a la resta les darreres novetats en el terreny de les conquestes femenines que han anat més enllà de la simple primera copa o d'un car sopar que no ha tingut les tornes esperades. Un incís: aquest més que comú i repetitiu tema de les tertúlies masculines potser siga un exemple ideal del que estem parlant. Torne a remarcar la situació de "colla" perquè a nivell individual cadascú s'apanya amb allò que arriba a aconseguir i prega a Déu (o a qui siga, depèn dels casos) que es mantinga una certa regularitat. Tornem al cas.

La veritat és que aquestes reunions setmanals son esperades, per tots, com l'aigua a maig perquè esdevenen una singular ocasió per fer-se de notar davant dels amigots de tota la vida. S'estableix una espècie de competició, una cruel batalla per ser el millor per una nit. Aquesta victòria es saboreja durant tota una setmana, fins el dimarts següent. Xavi conserva un avantatge que s'ha guanyat a pols. Per contra, Víctor sembla que si no s'espavila no té res a fer.

Després de les preceptives salutacions i rebudes, com aquell que no vol la cosa, la conversa tendeix al tema principal: les dones. L'ordre d'eixida està donat i tots planten orella a fi de no perdre detall i poder contrarestar els arguments que van eixint a la llum. Víctor és el primer que llança la seua proposta:

- Aquesta setmana m'ha passat un cas que, si no fora perquè ho he viscut, no m'ho creuria ni jo mateix.

- No serà tant - s'afanya a dir Manel (no convé que agafe massa confiança).

- Ha entrat un xica nova -continua Víctor la seua narració- a treballar en el mateix departament onestic jo. És molt simpàtica i extrovertida. De seguida s'ha integrat en el grup que ...

- I està bona? -interromp Josep que sempre va al cervell de l'assumpte.

- Que si està bona? Té un cos que ni la Kim Basinger. Bé, el cas és que des d'un principi havia pensat que me la tenia que fer, fora com fora. Ja sabeu que jo tinc un sistema de seducció molt bo i ...

- Deixa't de tonteries i ves al gra - digué Josep.

- En resum, no va fer falta convèncer-la. Va ser més fàcil que mai. Va ser ella la que es va oferir. Em digué que li agradava més cardar que menjar pa. I res, per mi encantat. Li ho vaig fer en l'habitació de l'arxiu mentre la resta de companys van eixir a esmorzar. És una verdadera fera

salvatge però vaig complir, com sempre.

La primera pedra ja estava llançada. Una bona història però ningú dubtava que podia millorar-se. Hi ha gent que naix amb sort. Sens dubte són elles les que trien, les que diuen si toca o no. Tot seguit, sense pedre massa temps, Xavi prengué la paraula.

- Per a cas fàcil, el meu. El passat divendres vaig eixir amb la idea de prendre una copa i tornar a casa. Assegut en la cadira vora la barra, de sobte es va apropar una dona rossa, amb un somriure sincer i un escot que deixava ben a la vista dos pits que semblaven els d'una dida. Em va mirar fixament als ulls i no va fer falta dir res més.

- Això no pot ser, t'ho estàs inventant -asseverà el Manel.

- T'ho juro per ma mare. Vam anar a sa casa i la vaig empalar sense compassió. No l'he tornada a veure mai més però va estar molt bé.

El nivell d'aquesta nit era prou elevat, havien començat apostant fort. Dues primeres històries amb un denominador comú: la facilitat d'actuació. No era, ni molt menys, allò que se'n diu "habitual" tanta simplicitat. Manel va mirar el Josep a fi de cedir-li la paraula. Aquest va acceptar de bon grat. Cal dir que el cas de Josep venia a ser un poc especial. Era l'únic de tots quatre que era casat des de feia poc temps. Això va plantejar el dilema si devia o no seguir en joc. Per solidaritat inventada (realment perquè no tenien més remei) van decidir que sí.

- La veritat és que des que m'he casat no pare. La meua dona ha canviat moltíssim. Mentre festejaven no tenia molta gana, però ara... hem passat del cel a la terra. Anem a l'inrevés de tot el món: l'únic dia que parem és el dissabte. La resta em porta de cap. Està a punt en qualsevol moment. No puc queixar-me.

Açò sí que havia estat un colp dur. Els queixals se'ls havien fet més grans, d'enveja. Això de tindre el pa assegurat era un avantatge massa gran. El triomfador de la nit semblava estar quasi decidit. Sols restava Manel que s'ho va prendre en calma. Sabia que s'ho jugava tot a una mà i no podia fallar. Es va alçar i va anar cap a la barra a demanar un altra cervesa.

- Bé -va començar dient- he de dir que ...

En aquest moment va entrar al bar una mulata vestida amb una minifalda ajustada i un top que va deixar a la colla d'amics bocabadats. Manel somrigué maliciosament. Davant de l'estupor general, la noia, sense dubtar-

ho ni un moment, es dirigí cap a on estava el Manel i amb una veu dolça digué:

- Amor meu, finalment t'he trobat. Anit te'n vas anar sense dir res. Això no es fa. Després de tot el que vam passar junts no pots deixar-me així.

- Disculpa, carinyet, no volia molestar-te. Estaves tant dormida que em va saber molt mal dir-te res. Aquests són els meus amics: Víctor, Xavi i Josep.

- Encantats -van dir alhora.

- Molt de gust de coneixer-vos. El Manel m'ha parlat molt de vosaltres. Perquè també parlem, de tant en tant, sabeu?

- Bé -continuà Manel- no cal que us diga res més. Me n'he d'anar. La setmana que ve ens veurem. Adéu.

- Adéu, adéu.

Manel, vencedor per KO tècnic, va passar la mà per la cintura de la noia i es dirigiren cap a la porta d'eixida. Per a rematar la història deixà caure la mà fins l'abultada anca de la mulata i la va espremer com una taronja, traent-li tot el suc. Els companys havien perdut una batalla però no la guerra.

El que més rebenta d'aquestes situacions és que la majoria de les vegades les històries que es contenen són vertaderes però el context ho demana. La realitat és molt diferent o, si més no, canviant. A fi de no quedar mal davant dels companys es pega la volta a passatges de la vida quotidiana i se'ls dóna un valor que no tenen, ni de bon tros. Tots quatre són plenament conscients i pregunuen a Déu que no es descobreisca la veritat que cadascú d'ells amaga.

Efectivament Víctor té una nova companya de feina però de fàcil res. Al cap i a la fi no li importa. Ell fa temps que és un homosexual declarat, però els amics no ho saben. Simplement se les dóna de valent. El cas de Xavi és el del típic personatge solitari que no es menja un "torrat". Divendres per la nit va eixir, va prendre un copa darrera l'altra, tot sol, fins que el van despatxar i es va endur amb ell la borratxera que portava. Josep no li queda res més que el nom. La dona no fa més que cardar, però amb tot aquell que se li posa per davant. El seu benvolgut marit és impotent. Ens queda el gran triomfador, la seua verdadera història. Com ha obtingut el millor resultat de la nit, Manel dóna per ben invertides les deu mil pessetes que li ha costat la broma. Ací el que no plora no mama.

Didac Vengut